

DUSTY

Stratený bez stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 7

Stratený bez stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen
Dusty 7: Stratený bez stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Stratený bez stopy

DUSTY

Stratený bez stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru.

Netrpezlivo ťahal za vôdzku. Samozrejme, nepomáhalo to. „A nechcel štekať, lebo Paul by ho vyhrešil. Aj keď musel vedieť, že nerád býva priviazaný pred supermarketom. Vlastne nikdy nechcel byť priviazaný a ostať sám... a musieť čakať na Paula. Lebo najradšej by išiel s ním. Všade! Aj do pivnice. Alebo na záchod a do školy aj na plaváreň.

Do pivnice a na záchod sa aj tak väčšinou dostal. Skrátka sa rýchlo pritlačil k Paulovi a prešiel dverami, tak že si ho všimol, až keď sa oňho takmer potkol. No so školou a plavárňou sa mu to ešte nikdy nepodarilo. Hoci sa snažil! Dokonca si myslel, že Paul by ani nebol proti, keby išiel s ním. Akurát, že vždy tam boli aj ďalší ľudia – a oni teda boli proti! Napríklad učitelia. Alebo nazlostení domovníci. A nazlostení plavčíci či uvrešťaní muži a ženy v čudných gatiach, ktorí sa boja psa plávajúceho oproti nim. Akoby pes bol nejaký krokodíl!

V supermarkete to, žiaľ, bolo rovnaké. Aj tam sa báli krokodílov, čo bolo nielen hlúpe, ale aj na figu. Ak sa veľmi nemýlil, v supermarkete musela byť zábava. Zakaždým, keď odtiaľ Paul vyšiel, cítil z neho vari tisíc nových a zaujímavých vecí. A aj keď

vychádzali iní ľudia a prechádzali okolo neho, zavetрил všeličo možné, čo by rád preskúmal.

Namiesto toho bol priviazaný o hlúpy hák. Dnes to bolo mimoriadne zlé. Celý čas kýchal, lebo pár metrov pred ním smrdelo auto s bežiacim motorom, že ani necítil nič zo supermarketu.

Dokonca aj druhého psa zaňuchal, až keď za ním stál s vycerenými zubami a zúrivo naňho vrčal. Bol to jeden z tých veľkých psov so špicatými ušami, ktoré si myslia, že sú silnejšie než ostatní. Škoda len, že mali pravdu. Naozaj boli silnejšie! Neboli zvlášť bystré, no poriadne mocné. A rýchle!

Preto sa aj snažil neťahat' sa s ním za prsty. Radšej prešiel ďalej a tváril sa, že nič. Lenže to sa veľmi nedá, ak je pripútaný.

Našťastie teraz bol aj pes so špicatými ušami uviazaný, no aj tak si naňho musel dávať pozor, lebo stále vrčal. Navyše divoko ťahal za vôdzku a snažil sa ho chňapnúť.

Na hlúpe hry vlastne ani nemal náladu. Dúfal, že sa Paul konečne vráti, odviaže ho a pôjdu spolu domov. Potom ovonia aj nákupnú tašku, ktorú si Paul z obchodu určite prinesie. A nepochyboval, že po príchode domov sa v nej nájde aj niečo preňho. Možno sušené prasacie uši! Alebo aspoň žuvacie tyčinky.

No hoci hľadel na vchod do obchodu tak dlho, ako sa dalo, Paula stále nebolo. K tomu mu začínal druhý pes svojím vrčaním vážne liezť na nervy. Preto naňho tiež krátko zavrčal a vyceřil naňho zuby. Tým ho však ešte väčšmi rozzúrila!

Teraz ten somár trhol vôdzkou z celej sily, až ho obojok takmer zadusil a sotva sa mohol nadýchnuť. Lenže namiesto toho, aby konečne prestal a ľahol si, trhal vôdzkou a štekal ďalej.

Znova sa pozrel na vchodové dvere. Paula nikde nevidel. Kým bude znova počuť ten otravný štekot, mohol by toho hlupáka aspoň trochu postrašiť...

Postavil sa pred kovovú misku s vodou, ktorá stála pri stene supermarketu. Vo vode, ktorá ešte v miske zostala, plávala špina. Vlasy a muchy, dokonca aj cigaretový ohorok!

Vôbec však nebol smädný. Len sa tak tváril, a pritom misku prednými labkami tlačil dozadu, až stál rovno nad ňou. A ešte o kúsok ďalej, aby sa mohol zadnými labkami oprieť o jej okraj. Potom napol všetky svaly a vrhol misku dozadu rovno na štekajúceho hlupáka.

Miska s rachotom dopadla na zem pred psa, ešte raz poskočila a zarinčala. Hlupák potom od strachu zabudol štekať a odskočil. Akurát, že rovno za ním stálo niekoľko prepraviek s prázdnyimi fľašami od piva naukladaných na sebe.

Celou váhou do nich narazil, až sa prepravky rozkolísali a zrútili.

Hlupák sa ešte stihol zachrániť, kým sa prevrhli a povypadávali z nich pivoové fľaše. Spôsobili taký rachot, že sa k nim zo všetkých strán rozbehli ľudia, aby videli, čo sa deje.

Hneď bolo vidno, že prepravky mohol zhodiť len hlupák. Stál totiž uprostred toho celého dopustenia. Mal stiahnutý chvost a vôbec ničomu nerozumel.

Z obchodu vyšiel akýsi človek, ktorý tam pracoval. A za ním pán štekajúceho hlupáka so špicatými ušami, ktorý svojho psa poriadne vyhrešil. Naňho sa zase vykričal zamestnanec obchodu. Napokon hlupáka odviazal a nastúpili spolu do auta.

Zamestnanec obchodu začal so šomraním ukladať prázdne fľaše späť do prepravky. Väčšina prizierajúcich sa medzičasom odišla. Stál tam už iba jeden muž.

„Výborne!“ zvolal a zatlieskal. „Veľmi dobre! Poriadne si to tomu brechajúcemu somárovi natrel.“

Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, čo mu ten muž hovorí. Jeho hlas znel priateľsky, keď sa približoval a natiahol k nemu ruku. Zavrtel chvostom. Muž mu dal oňuchať svoju ruku. Voňala po syre. Vtom sa objavila aj nejaká žena.

„Chudáčik psík,“ poľutovala ho. „Je tu vonku priviazaný a musí čakať. Aha, ako smutne sa pozerá! Pripomína mi...“

„Nehovor to,“ prerušil ju muž. A znova ho pohladkal. „Dobrý psík.“

Otočil hlavu, aby mu ešte raz oblízal prst voňajúci po syre.

Kútikom oka sledoval, ako zamestnanec supermarketu uložil poslednú prepravku a odišiel. Paula stále nikde nevidel.

Muž pristúpil k háku na stene a odopol z neho vôdzku.

„Čo robíš?“ opýtala sa žena.

„Beriem ho trochu sa prejsť.“ Muž sa k nemu zohol. „Pod', prejdem sa k autu, tam pre teba niečo mám.“

Tomu rozumel! Zavrtel chvostom a kráčal vedľa muža.

Žena išla za nimi a držala muža za ruku. „Dúfam, že nemáš niečo za lubom...“

„Jasné, že nie,“ vyhrkol muž. „Len mu dám trochu syra.“

Otvoril auto, rovnaké mali aj Paulovi rodičia. S kufrom vza-
du. Zvnútra bolo cítiť syr.

„Hľadaj syr,“ nabádal ho muž. „Dobrý psík!“

V kufri bola nákupná taška. A bolo jasné, že je v nej syr. Lenže nato by musel vyskočiť do auta!

„Neboj sa,“ upokojoval ho muž. „Hop, vyskoč!“

„Čo ak niekto príde a uvidí nás?“ obávala sa žena. Počul, že je nervózna, hlas sa jej trochu triasol.

Muž nereagoval, ale sklonil sa nad neho a siahol do tašky. Kúsok syra, ktorý vytiahol, vyzeral lákavo. No hoci natáhoval hlavu, ako vedel, k ruke sa nedostal.

„Hop!“ zopakoval muž. „Vyskoč!“

Odrazil sa labkami a vyskočil.

„Výborne,“ pochválil ho muž.

Opatrne, len perami si vzal syr, potom sa otočil a chcel vysko-
čil von.

„Stoj!“ zvolal muž. „Miesto a ostaň!“

„Nie!“ skríkla žena. „Prestaň, nerob to!“

Videl, ako muž zdvihol ruku a siahol na kufor, aby ho zabuchol.

1. kapitola

„Dobre, že sme si pokecali,“ povedal práve Paul. „Ale vážne musím ísť! Doma už na mňa určite čakajú. A vonku som priviazal Dustyho, isto už bude celý bez seba. Viem, že nerád čaká, no myslel som si, že to bude len chvíľa. Nemohol som tušiť, že ťa tu stretnem.“

Paul stál pri mraziacom boxe. Pomaly mu krehli prsty, lebo celý čas držal v ruke škatuľu – veľké balenie dvadsiatich rybích prstov z Nórska. V bio kvalite! Mama ho ešte špeciálne upozornila, aby si všimol označenie na prednej časti balenia. „Modré s rybou.“

Musel ich v mrazáku chvíľu hľadať, no potom našiel tie správne. A práve, keď sa chystal k pokladni, zrazu pred ním stála Alex! To bolo naozaj zvláštne, lebo Alex v tomto supermarkete NIKDY nenakupovala. Bývala predsa celkom inde. A Paul mal hneď dojem, že sa tam neobjavila náhodou!

Alex bola Paulova najlepšia kamarátka. Chodili spolu do triedy a zažili toho už tolko, že by to v pohode vystačilo na celú knihu. Alebo aj niekoľko!

K Alex patrila Bella, čierna sučka, ktorej sa pred pár mesiacmi narodilo šteniatko – s bielym pruhom na ňufáku menom Paľko. Tak sa, isteže, volalo šteniatko, nie pruh. Jeho otcom bol asi Dusty. Celkom isté to nebolo, no žiadnen iný pes neprichádzal do úvahy. Navyše, Dusty mal na ňufáku takmer rovnaký pruh, len o čosi širší.

Nuž, a keďže Dusty bol asi otcom šteniatka, Paľko teraz skončil u Paula doma. Jeho mladšia sestra Karlota tak či tak chcela šteniatko!

Alex to aj trochu trápilo. Lenže nič iné sa nedalo robiť, lebo v byte, kde bývala s mamou, vlastne ani nesmeli byť psy. Už Bella bola veľkou výnimkou a ďalší pes by neprichádzal do úvahy.

Teraz chodievala Alex s Bellou za Paulom a Karlotou vždy, keď sa čo i len trochu dalo. Psíky nechávali hrať sa v záhrade. Dustyho s Bellou a Paľkom. Dustymu sa už po polhodine zvyčajne nechcelo, lebo sa nevládal so šteniatkom naháňať. Potom si radšej ľahol vedľa Paula, Alex a Karloty na trávnu... s hlavou opretou o predné labky a nastraženými ušami, aby mohol vyskočiť, keby sa niečo udialo.

Akurát, že dnes sa Paulovi Alexina a Bellina návšteva vôbec nehodila. Očakával už totiž inú. Annu! Práve s rodičmi prechádzali okolo, čiže sa mali zastaviť len na chvíľu, na hodinu niekedy poobede. Potom museli pokračovať v ceste, lebo dnes mali ešte niekam namierené. Paul znova zabudol kam presne.

Vlastne to bolo celkom jedno. Dôležité bolo len, že prídu. Anna s rodičmi. Nikdy predtým u nich neboli. Lenže tak sa to celkom nedalo povedať, lebo predsa bývali v dome, kde teraz žil Paul so svojou rodinou. V starej vile s vŕzgajúcou drevenou podlahou a netesniacou strechou, hore na okraji lesa, kde býval aj Dusty! Lebo on kedysi tiež patrilo do Anninej rodiny, predtým, než sa stalo to hrozné nešťastie... na starom kúpalisku, v temnom lesnom rybníku. Kvôli tomu nešťastiu sa Annina rodina dokonca odsťahovala do iného mesta. A preto napokon Dusty skončil u Paula doma...

Paul mal niekedy dojem, že Dusty je s nimi už odjakživa. Okrem toho bolo jasné, že Anna by rada znova videla svojho starého psíka.

Keď sa potom Paul zhováral o jej návšteve s Alex, prihodilo sa čosi zvláštne: Alex sa poriadne nahnevala. No dobre, nebolo to u nej prvýkrát, ale tentoraz to bolo iné. Paulovi chvíľu trvalo, kým pochopil, o čo vlastne ide – Alex

žiarlila! Akoby bolo zlé, že Anna sa chce len na skok zastaviť. Dokonca ani nie pozrieť Paula, ale Dustyho. No aj keby to bolo opačne, ani zďaleka by nemala dôvod povedať: „Vôbec nechápem, čo tu tá hlúpa krava chce!“

Paul vedel, že Dustymu vtedy urobili odporné veci. Aj Alex ten príbeh poznala! Presne ako poznala aj Annu. No najneskôr pri nasledujúcej vete bolo jasné, čo má vlastne na mysli: „Nech si tá škaredá striga z kopy hnoja nemyslí, že sem môže len tak prísť a zrazu byť tvoja kamarátka. Tak sa to nerobí. Aj ja mám k tomu čo povedať.“

Paul netušil, čo Alex myslí tým, že aj ona má k tomu čo povedať, no radšej to ani nechcel vedieť. Preto bola jediná možnosť: Alex a Bella k nim dnes prísť nemohli!

Aj jej to hneď ráno v škole povedal, ešte pred matematikou.

„Musím ti niečo povedať, Alex,“ začal. „Bude to dnes, to predsa vieš. Dnes poobede. Mám pocit, že toho na Dustyho bude priveľa, ak prídete aj vy s Bellou. Chápeš, má už sedem rokov, a sedem krát sedem je, ehm... skoro toľko, koľko má môj otec, a ten je riadne starý. On už také početné návštevy tak dobre nezvláda.“

Dopadlo to tak, že Alex zareagovala: „Jasné, chápem. Ostanem doma. Aj tak som chcela! Alebo si myslíš, že mám chuť stretnúť tú hlúpu smraďošku?“

„Tak je všetko jasné,“ domnieval sa Paul. A napadlo mu, že to išlo ľahšie, než očakával. A že mal šťastie!

Uvedomil si, že sa tešil predčasne, až keď zistil, že mu Alex na angličtine naschvál poradila nesprávnu odpoveď: I would like to become a scrambled egg for dinner. Namiesto „to get a scrambled egg“. Chcel by som byť praženicou, veľmi vtipné!

Keď jej to potom na prestávke vyčítal, bránila sa: „Veď sa spýtaj svojej novej kamarátky, možno to bude vedieť lepšie.“

Potom ho ešte mama po škole poslala kúpiť rybie prsty, lebo Karlota tvrdila, že Anna možno nebude chcieť koláč. A vraj by bolo dobré, keby sa na panvici len tak náhodou povaľovalo zopár rybích prstov.

Paul si vzal bicykel. Dusty utekal za ním ako vždy, keď niekam išli. Paul by vlastne už o tri minúty zo supermarketu aj vyšiel. Mraziaci box, rybie prsty, pokladňa, hotovo. No vtom tam stála Alex! Ospravedlňovala sa za to, ako sa k nemu v škole správala a akú hlúposť mu poradila. Paulovi teda neostávalo iné, než sa s ňou chvíľu rozprávať.

Bolo predsa celkom jasné, že do obchodu, v ktorom inak nikdy nenakupovala, prišla len za ním. Alex to dokonca priznala, keď sa jej Paul spýtal.

„Som tu kvôli tebe,“ povedala. „Volala som k vám. Tvoja mama povedala, že si práve odišiel ešte niečo kúpiť.“

Alex je fakt super, pomyslel si Paul, keď spolu išli k pokladni. A skoro ho znova zamrzelo, že zrušil pozvanie na dnes poobede. Koniec koncov, ona bola jeho kamarátka, nie Anna!

Neubránil sa nenápadnému smiechu, keď si spomenul, ako Alex nazvala Annu: „škaredá striga z kopy hnoja“ sa mu páčilo ešte viac než „hlúpa smraďoška“. No teraz sa mu Alex ospravedlnila a všetko sa medzi nimi dalo znova na poriadok.

Kúsok pred kasou stál regál s čokoládovými tyčinkami.

„Ktorú si dáš?“ opýtal sa Paul. „Jednu ti kúpim.“

Alex si vzala tyčinku s kokosovou náplňou.

„Vedel som,“ povedal Paul a vystrúhal grimasu. „Nikdy som ťa nevidel jesť inú.“

„Je to super, nie?“ opýtala sa Alex.

„Čo také? Nechápem...“

„Keď má človek takého dobrého kamaráta, že dokonca vie, akú čokoládu má najradšej. Stavím sa, že ty máš najradšej s lieskovými orieškami, však?“

„Správne.“ Paul vystrúhal ďalšiu grimasu. A keď mu Alex opätovala úsmev, takmer čakal, že mu povie niečo ako: „Anna asi ani nemá rada čokoládové tyčinky, ale iba žuvačky s cibulovou príchuťou.“

Alebo čosi podobné.

No namiesto toho sa Alex len náhlivo sklonila a na líce mu vtlačila bozk. Vtedy sa Paul tak začervenal, že sa ho predavačka spýtala, či je všetko v poriadku.

„Všetko v pohode,“ povedal Paul. „Len je mi tu dnu trochu teplo.“

„Nielen tebe,“ odvetila pokladníčka a ukázala na škatuľu rybích prstov, ktorú mal v ruke, po okrajoch už zmäkla a na páse nechávala mláčky. „Asi by si sa s nimi už mal poponáhľať domov.“

„Jasné. Len si vezmem Dustyho, bicykel a idem.“

„Pôjdem ešte na chvíľu s tebou, aby som pozdravila Dustyho,“ vyhlásila Alex, keď s Paulom prechádzali dverami. Natiahla krk a skúmavo sa zadívala na prepravky s fľašami naskladané na sebe. „Kde si ho priviazal?“

„Tam, kde vždy,“ povedal Paul. „Na stene sú dva háky, kde inde? – Hm?“ začudoval sa zrazu, keď pochopil, prečo sa Alex pýta. „Čo to má byť?“

Rozbehol sa. Alex utekala za ním. Paul zastal pri hromade prázdnych prepraviiek tak náhle, že doňho Alex narazila.

„Čo... kde... ehm, ako to...,“ jachtal Paul. „Veď som ho priviazal rovno tu!“

Oba háky na stene boli prázdne. Ani prehryznutá vôdzka nikde. Len prevrátená miska s vodou ležala v mláke na zemi. Nič viac. Po Dustym široko-ďaleko ani stopy.

Kým si to stihol uvedomiť, zadné dvere sa privreli a ocitol sa v pasci. Nedalo sa prejsť ani dopredu, lebo medzi ním a sedadlami bola mriežka. Štekal a škriabal, potom sa otočil a prednými labkami vyskočil na okno. Najprv na ľavé, potom na pravé.

„Prestaň,“ povedala pani vpredu. Jej hlas znel, akoby jej bolo ľúto, že sa nemôže dostať von.

Muž mlčal. Naštartoval a vyrazili preč. Ešte zapol rádio! Tak nahlas, že mal čo robiť, aby ho preštekal.

Zrazu muž odbočil tak prudko, že sa prevrátil rovno na nákupnú tašku, z ktorej predtým vybral syr. Ten, za ktorým vyskočil do auta!

Jedným skokom sa ocitol na zadnom okne, no obchod už nevidel. Kľučkal a škriabal na okno, potom sa znova rozbrechal! Paul, štekal, Paul!

Auto sa hnalo rýchlejšie a sledoval, ako mínajú domy. Uvažoval, či ho vlastne muž so ženou nevezú domov. No ulica, po ktorej išli, mu bola cudzia, nepoznal na nej ani jediný dom.

Raz zastali na semafore. V aute vedľa nich sedel malý chlapec. Znova začal prednými labkami škriabať po okne a štekať.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dusty 7: Stratený bez stopy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.